

*Харківський національний університет внутрішніх справ:
20 років у статусі національного*

ефективної професійної підготовки майбутніх правоохоронців до участі в міжнародній миротворчій діяльності, одним із основних напрямків якої є взаємодія з громадськістю.

Висновок.

1. Визначена необхідність володіння іноземними мовами в умовах міжнародної інтеграції.

2. Випускники Харківського національного університету внутрішніх справ мають достатньо високий рівень володіння іноземними мовами (англійською, французькою та німецькою), що дозволяє їм представляти Україну у складі цивільної поліції миротворчого контингенту ООН у різних частинах світу.

3. Участь випускників університету в міжнародних миротворчих місіях підтвердила той факт, що Україна є незалежною та суверенною державою, вона мирна і може допомогти підтримувати мир, що сприяє покращенню іміджу країни.

Список бібліографічних посилань

1. Заросило В. О. Історичні аспекти міжнародного миротворчого руху та участі працівників органів внутрішніх справ України в Міжнародних миротворчих місіях і можливість його розвитку. *Інтернаука. Юридичні науки*. 2017. № 2 (2). С. 67–69.

2. Теличкін О. О. Цивільна поліція як провідний суб'єкт правоохоронної діяльності міжнародної місії на користь миру. *Право і Безпека*. 2004. Т. 3, № 1. С. 162–166.

Одержано 08.02.2021

УДК 342.9

Маргарита Сергіївна СИРОМЯТНІКОВА,

*науковий співробітник науково-дослідної лабораторії з проблем забезпечення діяльності поліції
Харківського національного університету внутрішніх справ;
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-3861-1400>*

ЩОДО ПРИНЦИПІВ ПОДАТКОВОГО КОМПРОМІСУ ТА ПОДАТКОВОЇ АМНІСТІЇ В УКРАЇНІ

Всебічне вивчення проблем правового регулювання податкового компромісу та податкової амністії є запорукою належного регулювання правовідносин у сфері оподаткування. Інститут податкового компромісу та податкової амністії у податковому праві набувають суттєвого значення для забезпечення надходжень до бюджетів усіх рівнів. Якщо сутність, зміст та суб'єкти податкового компромісу та податкової амністії вже були досліджені у попередніх публікаціях, то принципи податкового компромісу та податкової амністії на даний час залишаються не визначеними.

І. О. Трубін визначає податковий компроміс як рішення податкового органу, прийняте за погодженням із платником податків у межах адміністративної апеляційної процедури та узгоджене з керівником податкового органу вищого рівня, стосовно задоволення частини скарги такого платника під зобов'язання останнього погодитися з рештою податкових зобов'язань, нарахованих контролюючим органом [1, С. 41]. Згідно із п. 1 підрозділу 9-2 Розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу, податковий компроміс – це режим звільнення від юридичної відповідальності платників податків та/або їх посадових (службових) осіб за заниження податкових зобов'язань з податку на прибуток підприємств та/або податку на додану вартість за будь-які податкові періоди до 1 квітня 2014 року з урахуванням строків давності, встановлених ст. 102 ПК України [2]. Отже, податковий компроміс виступає механізмом досягнення згоди між податковим органом та платником податків щодо розміру належних до сплати

податкових зобов'язань за умови звільнення платників податків від юридичної відповідальності за заниження податкових зобов'язань у минулому.

Д. М. Стародуб визначає податкову амністію як проведення легалізації доходів фізичних осіб в Україні з чітким визначенням кола відповідальності, від якої звільняються суб'єкти «разового» чи «нульового» декларування [3, С. 38]. Таким чином, податкова амністія також передбачає звільнення платника податків від юридичної відповідальності за ухилення від сплати податків у минулому за умови декларування доходів, одержаних незаконним шляхом, та сплати податків за отримання таких доходів.

Дослідники у галузі податкового права пропонують достатньо багато визначень податкового компромісу та податкової амністії. Водночас, принципи даних інститутів податкового права не знайшли свого відображення у працях науковців.

Норми Податкового кодексу України визначають принципи оподаткування. Згідно із ч. 1 ст. 4 ПК України, податкове законодавство України ґрунтується на таких принципах, як загальність оподаткування, рівність усіх платників перед законом, недопущення будь-яких проявів податкової дискримінації, невідворотність настання визначеної законом відповідальності у разі порушення податкового законодавства, презумпція правомірності рішень платника податку, фіскальна достатність, соціальна справедливість, економічність та нейтральність оподаткування, стабільність, рівномірність та зручність сплати, єдиний підхід до встановлення податків та зборів [2]. Дані принципи є керівними засадами у будь-якому інституті податкового права, в тому числі в інститутах податкового компромісу та податкової амністії.

Виходячи із визначень податкового компромісу та податкової амністії, загальних принципів податкового законодавства, можемо визначити наступні принципи податкового компромісу та податкової амністії:

1. Законність – будь-які рішення з питань податкового компромісу та податкової амністії повинні прийматися уповноваженими органами влади у встановленому законом порядку.

2. Рівність усіх платників податків перед законом – умови прийняття рішень щодо податкового компромісу або податкової амністії повинні бути рівними для всіх платників податків.

3. Добровільність – рішення платника податку скористатися запропонованими державою умовами легалізації грошових коштів, отриманими незаконним шляхом, повинно бути добровільним.

4. Соціальна справедливість – встановлення умов проведення податкової амністії або досягнення податкового компромісу з урахуванням платоспроможності платників податків.

5. Економічність – обсяг надходжень до бюджетів всіх рівнів внаслідок застосування заходів податкового компромісу або податкової амністії повинен перевищувати видатки на адміністрування податків і зборів.

6. Нейтральність – застосування заходів податкового компромісу або податкової амністії не повинно впливати на збільшення або зменшення конкурентоздатності платника податків.

7. Стабільність – умови проведення заходів податкового компромісу або податкової амністії не повинні змінюватися протягом періоду, визначеного для легалізації грошових коштів, отриманих незаконним шляхом.

8. Одноразовість – здійснення заходів податкового компромісу або податкової амністії лише щодо конкретного податкового зобов'язання протягом встановленого періоду часу, а не безкінечно щодо будь-якої суми заборгованості зі сплати податків.

9. Невідворотність настання юридичної відповідальності для фізичних та юридичних осіб, які ухилилися від сплати податків, та не скористалися можливостями податкового компромісу або податкової амністії.

Отже, проведення заходів податкового компромісу та податкової амністії повинно відповідати певним керівним засадам – принципам. Запропонований нами у даному дослідженні перелік принципів податкового компромісу та податкової амністії не можна вважати остаточним та незаперечним. Даною публікацією ми намагаємося лише розпочати дискусію щодо принципів податкового компромісу та податкової амністії.

Список бібліографічних посилань

1. Трубін І. О. Застосування податкового компромісу та податкової амністії. *Фінансове право*. 2014. № 2 (28). С. 39–42.
2. Податковий кодекс України : Закон України від 02.12.2010 № 2755-VI // База даних «Законодавство України» / Верховна Рада України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/-2755-17> (дата звернення: 07.02.2021).
3. Стародуб Д. М. Правове регулювання декларування доходів фізичних осіб: ретроспективний аналіз. *Фінансове право*. 2014. № 4. С. 36–38.

Одержано 08.02.2021

УДК 006.74

Богдан Сергійович СІДЕЛЬНИКОВ,

старший інспектор-штурмовик 3-го відділу з проведення спеціальних операцій управління «КОРД» штурмовик ГУНП в Харківській області;

Артур Едуардович МУСІЄНКО,

слідчий слідчого відділу Немишлянського ВП ГУНП в Харківській області;

Станіслав Сергійович БОЙКО,

дізнавач сектору дізнання № 4

Сумського районного управління поліції ГУНП в Сумській області

НІЖ ЯК СКЛADOVA ЕКІПРОВКИ ПРАЦІВНИКІВ ПОЛІЦІЇ

В нашій державі з дня незалежності 24 серпня 1991 року було створено велику кількість спецпідрозділів, до яких відносяться: СБУ «Альфа» 23 червня 1994 року, МВС України УБОЗ «СОКІЛ» 27 березня 1994 року, МВС України «Беркут» 16 січня 1992 року, ВВ МВС України «БАРС» 27 березня 1994 року, ВВ МВС України «ЛАВАНДА» 30 червня 1996 року та інші спеціальні підрозділи. І на даний момент пройшло багато реформ і змін спеціальних підрозділів. А саме спеціальні підрозділи НПУ «КОРД» та НГУ «АРЕС».

Загальними складовими боєготовності цих підрозділів є [1]:

- емоційний стан та стан здоров'я;
- організація, планування дій та командування;
- фізична, психологічна, вогнева та тактична підготовка;
- навички спеціалізації бійців (снайпінг, бричінг, альпінізм і т.д.);
- матеріально-технічне забезпечення.

Саме матеріально-технічному забезпеченню підрозділів поліції особливого призначення необхідно, на нашу думку, приділяти підвищену увагу. В роботі мова йде про оснащення та склад екіпировки бійців. Але один з елементів екіпировки, ми вважаємо, відсутній. Мова йде про наявність тактичного ножа у бійців спеціальних підрозділів.

Всі вище перелічені підрозділи мають один з видів підготовки як ножовий бій, але в екіпировці даних підрозділів не існує в штатній екіпировці бойового ножа. І взагалі законом не передбачується ніж в екіпировці поліцейського. Також якщо брати в розрахунок спеціалізації співробітників то майже кожна з них просто вимагає наявності ножа